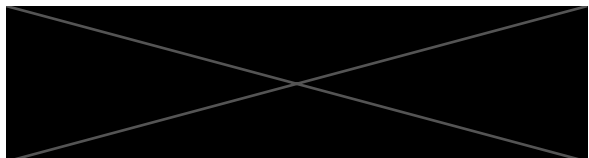

Sygn. akt I ACz 977/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie I Wydział Cywilny w składzie:

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2019 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku K. Z.

przy uczestnictwie : Prezydenta Miasta K., Rzecznika Praw Obywatelskich i Stowarzyszenia (...) w K.

w przedmiocie odwołanie od decyzji o zakazie zgromadzenia

na skutek zażalenia uczestnika Stowarzyszenia (...) w K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 5 lipca 2019 r.,

sygn. akt I Ns 267/19

P o s t a n o w i a

I. oddalić zażalenie;

II. stwierdzić, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

SSA Anna Kowacz-Braun

SSA Hanna Nowicka de Poraj

SSA Grzegorz Krężolek

Sygn. akt I ACz 977/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 5 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy w Kielcach:

- w pkt 1 uchylił w całości decyzję Prezydenta Miasta K. z dnia 3 lipca 2019 r. w sprawie znak(...)w przedmiocie zakazu organizacji zgromadzenia planowanego w K. na dzień 13 lipca 2019 r. w godzinach 14.00 - 17.00, mającego się odbyć w formie przemarszu na trasie: ul. (...) - ul. (...) -ul. (...) (...) (...) - ul. (...) - ul. (...) - ul. (...) - ul. (...) (...)ul. (...) ul. (...) - ul. (...) (...)

- w pkt 2 zasądził od Prezydenta Miasta K. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 297 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny: .

K. Z. 13.06.2019 r. dokonała w Urzędzie Miasta K. zgłoszenia drogą mailową zawiadomienia o zgromadzeniu publicznym , które ma się odbyć 13 lipca 2019 r.

W zgłoszeniu tym wskazała, że przewidywana liczna uczestników wynosi 500 osób, że celem zgromadzenia jest wyrażenie poparcia dla osób (...) w Polsce, promowanie tolerancji oraz akceptacji dla mniejszości, integracji osób heteroseksualnych i nieheteronormatywnych, promowanie szacunku oraz przeciwdziałaniu dyskryminacji. Zadeklarowała, że Organizator zapewni udział w zgromadzeniu wolontariuszy w liczbie 10, którzy pełnić będą funkcje porządkowe, oraz wyznaczy osobę, która będzie koordynowała działania (...) i utrzymywała kontakt z policją i służbami porządkowymi. Trasa marszu wyznaczona została ulicami centrum miasta K..

Tego samego dnia do Biura (...) Urzędu Miasta K. wpłynęło łącznie 19 zgłoszeń zgromadzeń publicznych zaplanowanych na 13 lipca 2019r z których 13 odpowiadało wymogom formalnym.

W kilkunastu przypadkach doszło do kolizji miejsca i czasu zaplanowanych zgromadzeń z prawidłowo zgłoszonym Marszem (...).

W związku z tym wszyscy zgłaszający zgromadzenia zostali poinformowani o konieczności zmiany miejsc i czasu ich przeprowadzenia lub zachowania 100 metrowej odległości między zgromadzeniami. Spośród zgłoszonych zgromadzeń tylko jedno tj. Marsz (...) miało status zgromadzenia zwykłego, pozostałe były zgłoszone w trybie uproszczonym (art. 21 ustawy p.o.z.).

Prezydent Miasta K. pismem z 19 czerwca 2019 r. zwrócił się do Komendanta Miejskiego Policji w K. o zajęcie stanowiska w zakresie potencjalnych, realnych zagrożeń w związku ze zgłoszeniem zamiaru organizacji 13 lipca 2019 r. na terenie śródmieścia K. trzynastu zgromadzeń publicznych, w tym zgromadzenia w trybie zwykłym mającego poruszać się ulicami miasta.

Pismem z 27 czerwca 2019 r. Komendant Miejski Policji skierowanym do Prezydenta Miasta K. wskazał, że z informacji jakie posiada w czasie organizowania Marszu (...)zostało zgłoszonych 13 kontrmanifestacji w bezpośrednim sąsiedztwie trasy przemarszu. Z doniesień medialnych dotyczących marszy o takim samym charakterze, które odbyły się w innych miastach Polski wynika, że organizowane zgromadzenia wyrażające poparcie dla równouprawnienia(...) budzi wśród lokalnych społeczności bardzo negatywna emocje i kontrowersje.

W związku z powyższym istnieje wysokie prawdopodobieństwo zakłócenia przebiegu marszu przez grupy osób o poglądach prawicowych, konserwatywnych, w tym pseudokibiców piłkarskich z terenu województwa (...). Ponadto w dniach 11-21 lipca 2019 r. w K. odbywać się będzie (...) Festiwal (...), goszczący dziesiątki zespołów muzycznych, tanecznych, wokalnych, teatralnych i folklorystycznych, a w takich dniach centrum K. zamienia się w scenę z niepowtarzalną widownią tysiąca osób.

Komendant podniósł, że nadrzędnym i ustawowym celem Policji jest zapewnienie porządku publicznego i bezpieczeństwa wszystkim uczestnikom przed, w trakcie jak również po zakończeniu zgromadzeń oraz osobom postronnym.

Decyzją z 3 lipca 2019 r. Prezydent Miasta K. zakazał organizacji zgromadzenia planowanego w K. na dzień na dzień 12 lipca 2019 r. w godz. 14.00-17.00 mającego się odbyć w formie przemarszu na trasie: ul. (...) -ul. (...) -ul. (...) (...) (...) -ul. (...) -ul. (...) -ul. (...) - ul. (...) (...) ul. (...) - ul. (...) - ul. (...) (...).

Na uzasadnienie swojego stanowiska wskazał, że wniosek organizatora zgromadzenia, który wpłynął do Wydziału (...)Komendy Wojewódzkiej Policji w K. o wykorzystanie dróg w sposób szczególnie nie spełniał wymogów formalnych, a zatem organizator zlekceważył wymagania związane z uzyskaniem zezwolenia. Ponadto, zakazanie zgromadzenia

było konieczne, albowiem jego realizacja może zagrażać życiu lub zdrowiu albo mieniu w znacznych rozmiarach, a zagrożenia tego nie dało się usunąć.

Ryzyko wystąpienia przesłanek wskazanych w art. 14 pkt 2 u.p.z. jest znacznie większe w sytuacji organizacji krzyżowych zgromadzeń. Prezydent argumentował również, że literalne brzmienie tego przepisu nie daje podstaw do przyjęcia wykładni zawężającej jego stosowanie jedynie do sytuacji, w których zagrożenie wynika bezpośrednio z działań uczestników zgromadzenia.

Organizowanie zgromadzenia jakim jest Marsz(...), w którym mogą wziąć udział bardzo różne grupy osób o przeciwnych poglądach, ideach może doprowadzić do eskalacji konfliktu, a tym samym stanowić realne zagrożenie nie tylko dla uczestników przemarszu, ale również osób postronnych. Zagrożenie to wiąże się nie tylko z potencjalnym zachowaniem jego uczestników, ale również z faktem, iż na ten sam dzień zaplanowana została organizacja innych zgromadzeń w licznie 12 - tu, w których udział wziąć mają grupy społeczne o poglądach przeciwnych do poglądów prezentowanych przez uczestników przemarszu. Sposób składania zawiadomień o zamiarze zorganizowania zgromadzeń daje powód do przyjęcia tezy, że organizatorzy kontrmanifestacji działają w sposób świadomy i celowy, aby uniemożliwić organizację przemarszu, oraz że ich działania w tym celu nie ograniczają się tylko do rozwiązań formalnych.

Prezydent Miasta K. wskazał, że nie bez znaczenia jest również okoliczność, że w dniach 11-21 lipca 2019 r. na terenie K. odbywać się będzie (...)Festiwal(...), a na dzień 13 lipca 2019 r. zaplanowano dla jego uczestników warsztaty w (...) Domu Kultury, (...) Centrum (...) oraz koncert w (...).

Sąd Okręgowy wskazał, że stan faktyczny w sprawie był niesporny i ustalony został w oparciu o wyjaśnienia wnioskodawczyni K. Z. jak i dowody z dokumentów z akt postępowania o symbolu (...).

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie było zasadne, co doprowadziło do uchylenia zaskarżonej decyzji Prezydenta Miasta K..

Podniósł, że wolność zgromadzeń jest jednym z fundamentów demokratycznego państwa prawa i gwarantuje członkom społeczności wpływ na władze publiczne, na oddziaływanie jednostek na nie przez prezentowanie opinii, ocen, poglądów i żądań. Jest dobrem osobistym człowieka. Rzeczpospolita Polska wolność tę chroni przepisami Konstytucji, a ponadto zobowiązała się do jej respektowania ratyfikując Konwencję o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd przytoczył art. 57 Konstytucji RP oraz art. 14 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach (Dz. U. poz. 1485), wskazując kiedy organ gminy wydaje decyzję o zakazie zgromadzenia. Zgodził się ze stanowiskiem uczestników postępowania, że wolność zgromadzeń nie jest absolutna, ale jej ograniczenie powinno być traktowane jako wyjątek, co wskazuje na potrzebę zawężającej interpretacji wszelkich ograniczeń dotyczących swobodnego, pokojowego zgromadzania się. Każdy więc zakaz odbycia zgromadzenia musi być oparty i w sposób przekonujący uzasadniony przesłankami określonymi w art. 14 Prawa o zgromadzeniach.

Powołał się na stanowisko orzecnicze, że ograniczenia wolności zgromadzeń nie powinny opierać się na przypuszczeniach bądź spekulacjach, a ewentualny zakaz podejmowany bez uprzedniej oceny stopnia zagrożenia (tak uchwała Trybunału Konstytucyjnego z 16 marca 1994 r., W 8/93, OTK 1994, Nr 1, poz. 18; orzecznictwo ETPC, w szczególności wyr. ETPC z: 2 października 2001 r. w spr. Stankov i the United Macedonian Organisation ilinden przeciwko Bułgarii, skargi Nr 29221/95, 29225/95; 20 lutego 2003 r. w spr. Djavit An przeciwko Turcji, skarga Nr 20652/92; wyr. ETPC z 8 lipca 2008 r. w spr. Vajnai przeciwko Węgrom, skarga Nr 33629/06).

Sąd w całości podzielił stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich w zakresie elementów wyznaczających standard ochrony wolności zgromadzeń oraz powiązany z nim zakaz nierównego traktowania przez władze publiczne.

W dalszej części motywów rozstrzygnięcia argumentował, iż Prezydent Miasta K. wydając zakaz odbycia zgromadzenia przyjął, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 14 pkt 2 ustawy Prawo o zgromadzeniach, ponieważ w Marszu(...)mogą wziąć udział grupy osób o przeciwstawnych poglądach i ideach, co doprowadzić może do eskalacji konfliktu i stworzenia realnego zagrożenia nie tylko dla uczestników przemarszu, ale i dla mieszkańców K.. Nie zgadzając się z taką oceną podniósł, że w piśmiennictwie wręcz akcentuje się, że możliwość zagrożenia winna być prawdopodobna w stopniu znacznym, a nie hipotetyczna i oparta na przypuszczeniach.

To, czy odbycie zgromadzenia może zagrażać życiu lub zdrowiu ludzi, albo mieniu w znacznych rozmiarach musi być oparta na zebranych w postępowaniu dowodach odnoszących się do skonkretyzowanych okoliczności, a nie tylko przypuszczeń, czy założeń, a następnie uzasadniona w sposób przekonywający w uzasadnieniu decyzji.

Dowodem takim nie jest pismo Komendanta Miejskiej Policji w K., który poinformował, że z doniesień medialnych dotyczących marszy o takim samym charakterze, które odbyły się w innych miastach Polski wynika, że zgromadzenia wyrażające poparcie dla równouprawnienia osób (...) budzą wśród lokalnych społeczności bardzo negatywne emocje i kontrowersje.

Źródło potencjalnego zagrożenia życia czy zdrowia ludzi albo mienia w znacznych rozmiarach tkwić musi w samym zgromadzeniu, a nie w okolicznościach pochodnych, np. w planowanym działaniu jakiejś grupy osób mających na celu utrudnienie odbycia zgromadzenia publicznego. Sąd dodał, że faktem powszechnie znanym jest, że Marsze (...) w Polsce odbywają się w wielu miastach Polski, a ich uczestnicy prezentują wspólne poglądy, domagają się równouprawnienia dla osób (...), promują idee akceptacji dla mniejszości seksualnych. Zdaniem Sądu Okręgowego w tych okolicznościach nie sposób uznać, że zagrożenie dla bezpieczeństwa tkwi w samym zgromadzeniu z uwagi na przeciwstawność poglądów jej uczestników.

Jako nietrafny Sąd I instancji uznał kolejny argument Prezydenta, mający uzasadniać zakaz zgromadzenia, a mianowicie możliwość konfrontacji z innymi zaplanowanymi zgromadzeniami, możliwość podjęcia przez nich działań, które uniemożliwią przemarsz, ponieważ został oparty o niewłaściwą wykładnię art. 14 pkt 2 ustawy Prawo o zgromadzeniach.

Wskazał, że niedopuszczalne jest uzależnienie możliwości realizacji wolności zgromadzeń od reakcji przeciwników zgromadzenia. Wykładnia przeciwna prowadziłaby do sytuacji, że wystarczającym dla uniemożliwienia zgromadzenia byłoby nawoływanie do przemocy wobec jego uczestników (tak postanowienie SA w Białymstoku z 23.02.2017 r., I ACz 232/17, LEX nr 22400720; postanowienie SA w Lublinie z 12.10.2018 r., I ACz 1145/18, LEX nr 2559817; także wyrok WSA w Poznaniu z 14.12.2005 r., IV SA/Po 983/2005).

Dalej Sąd I instancji przytoczył orzecznictwo ETPC, sądów powszechnych jak również Trybunału Konstytucyjnego potwierdzające, że to na władzach państwowych ciąży obowiązek zapewnienia pokojowego charakteru zgromadzenia i zagwarantowania ochrony jego uczestnikom, bez względu na stopień kontrowersyjności przedstawianych poglądów. Podkreślił, że swobodne korzystanie z wolności zgromadzeń przez osoby narażone na dyskryminacje powinno skłonić władze publiczne do skrupulatnego zabezpieczenia trasy przemarszu, nie zaś do wydania zakazu zgromadzenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, za przyczynę okoliczność uzasadniającą wydanie zakazu Marszu(...)nie może być uznane to, że w tym samym czasie odbywać się będzie(...)Festiwal (...), który gromadzi wiele gości, a trasa przemarszu wiedzie przez centrum K..

Brak jest podstaw do przyjęcia, że źródło zagrożenia dla zdrowia czy zdrowia ludzi albo mienia w znacznych rozmiarach tkwi w samym zgromadzeniu, po wtóre z uzasadnienia decyzji wynika, że dla uczestników Festiwalu w dniu 13 lipca 2019 r. zaplanowano warsztaty min. w (...) Centrum (...), które mieści się w pobliżu trasy przemarszu.

Warsztaty odbywać się będą wewnątrz budynku, a nie na placu przed nim czy też sąsiednich ulicach, stąd też nie sposób przyjąć, że i w tym przypadku zagrożenie jest wysoce prawdopodobne.

Sąd podał, że pozbawione znaczenia z punktu widzenia art. 14 u.z.p. twierdzenia uczestnik Stowarzyszenia (...) w K., że zgoda na zgromadzenie Marsz (...) stanowić będzie akceptację nieobyczajnego zachowania uczestników parady (...), publiczne promowanie homoseksualizmu, a przez to obrażanie uczuć religijnych wielu obywateli K..

Odnosząc się do tego argumentu stanął na stanowisku że zakaz zgromadzeń w żadnym razie nie może wynikać z tego, że organ władzy publicznej nie akceptuje stanowiska osób biorących udział w zgromadzeniu. Zadaniem organów władzy publicznej jak i sądów nie jest analizowanie haseł, idei i treści, które nie naruszają przepisów obowiązującego prawa, a którym służyć ma zgromadzenie.

Uczestnik Stowarzyszenie (...) w K. zaskarżył powyższe postanowienie w całości, wnosząc o jego zmianę i oddalenie odwołania K. Z. od decyzji Prezydenta Miasta K. o zakazie zgromadzenia.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1) naruszenie art. 14 pkt. 2 ustawy Prawo o zgromadzeniach przez błędną ocenę, jakoby parada (...) nazwana Marszem (...) nie zagrażała zdrowiu dzieci i młodzieży - uczestników dorocznego Festiwalu (...);

2) zaniechanie rozpoznania zarzutu faszystowskiego charakteru Marszu (...) w powołanych w piśmie uczestnika i podnoszonych na posiedzeniu Sądu treści (...) str. 45 wskazujących, iż promocja homoseksualizmu była częścią planu Himmlera mającego na celu wyniszczenie Żydów, Polaków, Rosjan i Ukraińców.

W uzasadnieniu środka zaskarżenia uczestnik wskazał, że rozpoznając kwestię kolizji Marszu(...)z(...)Festiwałem (...) K. 2019, Sąd I Instancji nie uwzględnił wielkości wydarzenia, ponieważ w dniach 11-21 lipca 2019 r. do K. przyjedzie młodzież z całej Polski i innych krajów w liczbie kilku tysięcy osób, które będą przebywać na terenie całego miasta, w tym również na trasie przemarszu (...), zaplanowanej w centrum K.. Podniósł, że w (...) Centrum (...) będą odbywać się warsztaty, ale weźmie w nich udział jedynie część młodzieży. Zdaniem skarżącego nie ma takiej możliwości, by wielu harcerzy nie zetknęło się z paradą, z bezpośrednim doświadczeniem nieobyczajności ze strony uczestników parady, jak również z obrazą uczuć religijnych. Zdaniem uczestnika o ile zachowanie parady nie będzie fizycznie agresywne i w kontekście art. 14 pkt. 2 ustawy o zgromadzeniach nikt ze strony parady nie dozna uszczerbku fizycznego, to nie oznacza, iż parada nie zagrazi zdrowiu psychicznemu młodzieży.

Uczestnik zarzucił również, że zarzut dotyczący faszystowskiego charakteru parady został całkowicie pominięty przez Sąd, mimo iż w uzasadnieniu postanowienia przywołano Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 stycznia 2006 r. sygn. akt K 21/05 odnośnie zgromadzeń, w którym wskazano na konieczność nie przekraczania prawnie ustalonych zakazów m.in. propagujących ideologię faszystowską.

Skarżący odniósł się do pamięci o zbrodniczych planach faszystowskich z okresu II Wojny Światowej, podając, że promocja homoseksualizmu oraz aborcji była treścią planu Himmlera, mającego na celu wyniszczenie Żydów, Polaków, Rosjan i Ukraińców. Jego zdaniem środowiska homoseksualne w sposób świadomy lub nieświadomy szerzą dzisiaj poglądy takie jak opisane w planie Himmlera. Uczestnik dodał, że zgodnie z art. 256 § 1 k.k. propagowanie faszystowskiego lub innego totalitarnego ustroju państwa stanowi przestępstwo. Podniósł również, że art. 55 ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej mówi: „Kto publicznie i wbrew faktom zaprzecza zbrodniom, o których mowa w art. 1 pkt 1 (zbrodnie nazistowskie), podlega grzywnie lub karze pozbawienia wolności do lat 3”.

Autor zażalenia wniósł o orzeczenie o ponoszenie kosztów postępowania w oparciu o art. 520 § 1 k.p.c.

Rozpoznając zażalenie Sąd Apelacyjny rozważył:

Środek odwoławczy Stowarzyszenia nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Na wstępie zauważyć należy, że zgodnie z powszechnie aprobowaną wykładnią normy art. 14 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 631), organy władzy publicznej, w

tym samorządowej mają obowiązek umożliwić przeprowadzenie pokojowego zgromadzenia, a wszelkie ograniczenia wolności zgromadzeń muszą spełniać test niezbędności i proporcjonalności, będąc traktowane jak absolutny wyjątek.

Przesłanki pozwalające na wydanie zakazu odbycia zgromadzenia muszą być wykładane ściśle, nie mogą się opierać tylko na ogólnych prognozach i przypuszczeniach, co do jego przebiegu, w tym zakładanych przez władzę odmawiającą zgody, chociaż jedynie potencjalnie możliwych, zachowaniach biorących w nim udział osób.

Ocena wskazanych w art. 14 pkt 1 i 2 ustawy przyczyn takiej odmowy ma dotyczyć sposobu postępowania organizatorów zgromadzenia bądź jego uczestników, a nie osób trzecich, w tym takich, którzy jawnie i w bezkompromisowych formach wyrażają swój sprzeciw wobec wartości, których propagowaniu wydarzenie to ma służyć.

Przy wykładni tej normy należy również uwzględnić, że władze, w tym samorządowe, są zobowiązane chronić prawo do pokojowego zgromadzenia się i powstrzymać się przed stosowaniem nieuzasadnionych, bo nie wynikających z rzeczywiście stwierdzonych faktów, ograniczeń tego prawa, którego formą jest zastosowanie sankcji zakazu organizacji zgromadzenia.

Muszą do sięgnięcia po ten, wyjątkowy w zakresie zastosowania, instrument ograniczający gwarantowaną przez Ustawę Zasadniczą wolność, istnieć rzeczywiste i ważne powody mieszczące się w katalogu opisanym przez pkt 1 i 2 art. 14 ustawy Prawo o zgromadzeniach.

Przenosząc te uwagi natury ogólnej na grunt rozpoznawanej sprawy, w pierwszej kolejności zauważyć należy, że skarżąca nie podnosi żadnych zarzutów odnoszących się do dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz oceny zgromadzonych dowodów.

Wskazuje bowiem po pierwsze, na to, iż jej zdaniem, ocena prawna odwołania wnioskodawczyni zaprezentowana przez Sąd Okręgowy jest niepełna wobec pominięcia twierdzeń Stowarzyszenia o potencjalnym propagowaniu przez uczestników marszu równości ideologii faszystowskiej.

Po wtóre, neguje tę ocenę w zakresie wpływu przeprowadzenia marszu w tej dacie na proponowanej trasie na wydarzenia (...) Festiwalu (...).

Niepodniesienie tych zarzutów powoduje, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Nie ma racji skarżąca podważając ocenę zastosowania przez Sąd art. 14 pkt 1 i 2 ustawy Prawo o zgromadzeniach, powołując się na kolizję przeprowadzenia marszu z wydarzeniami Festiwalu.

Jej krytyka opiera się bowiem na dowolnym, bo nie wykazanym w postępowaniu dowodowym, a nawet nieuprawdopodobnionym twierdzeniu o istnieniu, w warunkach przeprowadzenia Marszu (...), zagrożenia dla zdrowia psychicznego młodzieży w potencjalnych i dowolnie zakładanych przez skarżące Stowarzyszenie, zachowaniach uczestników marszu.

Nawiązując do trafnego wskazania Sądu I instancji, iż jedynie niewielka część z kilkutyśięcznego grona uczestników Festiwalu będzie mogła się zetknąć z biorącymi w marszu udział, trzeba stanowczo stwierdzić, że to na organizatorach Festiwalu w pierwszej kolejności ciąży obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa młodzieży.

Ponadto, gwarantem tego bezpieczeństwa będzie działanie służb publicznych, w tym porządkowych. Wykluczając zatem wpływ przebiegu marszu na zdrowie psychiczne młodzieży, skoro ta depozycja uczestnika pozostała jedynie w sferze jego dowolnych założeń, nie ma, w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, żadnych podstaw do usprawiedliwionego twierdzenia, że ich bezpieczeństwo nie będzie właściwie zagwarantowane, a uczestnicy Festiwalu doznają jakichkolwiek uszczerbków na skutek kontaktu z manifestującymi swoje przekonania czy przynależność do mniejszości seksualnych.

Całkowicie chybioną jest argumentacja mająca wspierać drugi z zarzutów, a mianowicie ten, że Sąd I instancji nie odniósł się do tezy skarżącego o tym, iż przeprowadzenie marszu będzie prowadziło do propagowania ideologii faszystowskiej, której elementem składowym było niezakazywanie homoseksualizmu.

Rzeczywiście Sąd I instancji w motywach zaskarżonego orzeczenia nie odniósł się do niej.

Nie jest to jednak wada mająca wpływ na treść rozstrzygnięcia poddanego kontroli instancyjnej.

Celem przeprowadzenia zgromadzenia jest promocja praw człowieka jako uniwersalnej wartości na której m. in opiera się państwo demokratyczne , w tym praw osób (...), a także ochrona przed dyskryminacją, które gwarantowane są normami rangi konstytucyjnej. Oczywistym zatem jest dla Sądu Apelacyjnego , że odbycie Marszu (...) i jego przebieg nie będzie stanowił formy propagowania ideologii faszystowskiej. Wskazywanie dodatkowej argumentacji mającej wspierać ten , nie budzący wątpliwości wniosek, Sąd uznaje za zbędne.

Z podanych wyżej przyczyn, w uznaniu zażalenia za nieuzasadnionego, Sąd orzekł o jego oddaleniu na podstawie art.385 kpc w zw z art. 397 §2 kpc oraz art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 631).

Postawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego była norma art. 520 § 1 k.p.c.

